

DIVADELNÍ DĚČÍN 2

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

16. května 2008

NERAD SE DÍVÁM NA VYŠLAPANÉ CESTY

O amatérském divadle s dramatikem, režisérem a hercem Josefem Tejklm

Nejen autor s radostí, režisér a herec z nouze, ale také porotce na divadelních přehlídkách a hlavně pedagog působící v ZUŠ Jeslíčky Hradec Králové, organizátor přehlídky Lojzíkův Machov a jeden z největších horalů, které znám, Pepa Tejkl, si na mě první den v Děčíně udělal čas na rozhovor. Asi nikoho nepřekvapí, že - o amatérském divadle.

Díky tomu, jak jezdíš v různých rolích na různé přehlídky, musíš mít amatérskou scénu u nás dokonale zmapovanou. Dá se nějakým způsobem shrnout tvůj pohled na české amatérské divadlo?

Asi jo, ale můj pohled je ze tří lodí. Jednak jde o loď amatérského divadla jako takového. Pak jde o loď kantorskou, což je velice ošemetná loď. A zbývá třetí - porotcovská. Těžko říct, která z nich je vratší. Myslím si, že je dobře, že nejedu jen v jedné. Člověk pak je pokornější k ostatním a dokáže pochopit celou řadu souvislostí. Tím nechci říct, že by neexistovali skvělí porotci, kteří sami netvoří a nejsou pedagogy pracujícími na inscenaci.

Ale zase je odvážné jít s kůží na trh...

Nejen odvážné, ale kolikrát samozničující a sebezničující. Já to tak dě-

lám. Jiní si dávají pozor a dokud nemají jistotu, že se jim nepovedla inscenace jako řemen, tak nevylezou. Já vylezu, ale jak říkám, má to své plusy a minusy.

Co tě na současném amatérském divadle baví?

Začíná mě bavit, že se zlepšuje. Pominul takový ten čas, kdy nebyl nepřítel, nyní vylézá ze všech možných děr.

V jakém smyslu nepřítel?

Nepřítel ve smyslu, že je o čem psát, polemizovat a je s čím nesouhlasit. Narozdíl od doby dejme tomu v triadevadesátém, kdy bylo poměrně jalových deset let. Lidé to „vzdali“ a dělali věci, které jen tak protekly. Nedělalo se nic velkého, ale hlavně se nehledalo. Nevadí mi, když se inscenace nepovede, ale když nehledá a

jde pěšinami komerce. Samozřejmě to někdy udělám i já v kantorské oblasti, ale jde o záměr slepé ulice. Není dobře, když to někdo dělá u svého souboru v hlavním plánu.

Zlepšení vnímáš jen ve směru, že je o čem psát?

Nejen. Rozšířila se základna o lidi, kteří jsou poučení. Mě například nesmírně bavil Krvík Totr, nebo Ondřej Pumr s Dredem Náchod – jde o skupiny, které tady dlouho nebyly. S Léblovým koncem, kdy amatérské divadlo kočovalo k profesionálům a ti lidé přešli, tady

byl najednou úhor. Deset let to pak bylo moc konformní a teď - tak rok, dva pozoruji, že se začíná trošku blýskat...

Máš představu, kam to může dojít za dalších deset let?

Myslím si, že jde o tu naši periodu. Vždycky se to tak za dvacet let naplní. Zřejmě už je demokracie natolik silná, že to nebude křápat zásadním způsobem, ale přeci jenom divadlo se bude muset k současným problémům vyslovovat odvázně. Když to neudělá, no tak se bude hrát Mamzelle Nitouche - to by mě taky nebavilo. Raději se podívám na hru, která je v mnohém mimo a tápe, ale hledá, než na vyšlapané cesty.

-jas-

KDO JE BLBEJ, ZKUSÍ JAKO KUŇ

Rozhovor s herečkou Janou Portykovou

Milý rozhovor s milou Janou Portykovou, která je po představení Asteroid Bejček, v kterém si stříhne hned několik rolí (většinou nerudných žen - počínaje Mgr. Nádhernou z Náchoda a Mgr. Lichou z Broumova konče) vždycky chvíli tak trochu mimo.

Jaký je pro tebe Karel (Asteroid) Bejček?

Teď si mě hrozně zaskočila, protože se vlastně známe i s autentickou postavou Karla Bejčka a půvabné na tom je, že životy jevištního Bejčka s autentickým Bejčkem se hrozně prolínají a potkávají. Náš divadelní svět a jeho figurka má zkrátka paralelní život. Dokonce teď vznikl klan ochranků reálného Karla Bejčka. Takže já jen čekám, kdy mě ně-

jaké dámy v Hradci vyrvou vlasy, protože za ním na hvězdárnu chodí ženy, které ho ochraňují před tou zrůdou jako jsem já. Tak to je můj vztah k autentickému Karlu Bejčkovi, tomu bych určitě nechtěla ubližovat.

A k divadelnímu?

Toho mi je líto. Kdo je blbej, zkusí jako kuň. K tomu nemám víc, co říct.

Jak to máš ty s tím feministickým čepýřením?

Já doufám, že teda ne. Doufám, že ne! Rozhodně bych tímto způsobem nemohla jednat.

Ani jako jedna z postav?

Jediná magistra Nádherná je taková normální hodná dáma, tak to jsem asi já, tedy v uvozovkách.

Postava Nebeského, ke kterému se ve hře promlouvá, tak ta je pro tebe kým?

Nemusím si ji vůbec nijak personifikovat. **Jak se dá vydržet s chlapy, kteří tě nazývají dýní?**

To je báječné! Daleko lepší než s ženskéjma. Skoro asi 26 let žijeme blízko sebe s Pepánkem. Žiji v kolektivu chlápů, kteří jsou takového ražení, a dýně si neberu vůbec osobně. -jas-

VÝKŘIK ZE HRY

„A přece se točí, ty krávo!“

J. Tejkl:

Asteroid Bejček

SAMOHANA Hradec Králové

režie: Josef Tejkl

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Obdivuji tvůrčí záběr přítele Tejkla. Ví, že dělat srandu není žádná sranda a teď nás přesvědčil, že dostat i kosmické filozofické traktáty z jeviště nejsou procházka po pažitu, ba naopak! Nechce inscenace komornější prostředí ve vztahu k divákovi? **Dušan Zakopal, Ostrava**

Prošvihla jsem první půlku, dálnice do Děčína jsou dlouhé. Druhá půle mě potěšila a jsem na stejné notě s naším brněnským kolegou Šotkem.

Lucie Purkrábková, Praha

Seděl jsem v divadle jako divák a měl jsem příjemný zážitek z toho jak to bylo lidsky artikulované – z toho jeviště, prostřednictvím herců – mužů, žen a jazzu.

Radvan Pácl, Praha

OHLASY BEZ TVÁŘE

• Chvilkami vtipné, trochu přisprostlý, jinak super. Díky za hvězdy.

(3 studenti z Gymnázia Děčín)

• Myslím si, že to bylo zajímavé, bylo to o životě, ale ne pro školy, které tam byly pozvané. Nemuseli to všichni pochopit.

(1 student z Gymnázia Děčín)

INTIMNÍ MUŽSKÁ ZPOVĚĎ

Děčínskou část celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla zahájil včera odpoledne DS Samohana z Hradce Králové autorskou inscenací Josefa Tejklů Asteroid Bejček, s podtitulem „nová nebeská komedie“. Je to velmi osobní výpověď muže, který se ocitl v mezní životní situaci. Za mlada se oženil s dívkou, která nesdílela jeho astrologické zájmy a po dvaceti pěti letech ho odvrhla a oškubala. Zůstává sám se svými hvězdami a vede nekonečné filozofické dialogy o životě s přítelem Bartoškou, rovněž astrologem. Ten se ze svého uzavřeného astrologického světa naopak dostává díky mladé ženě a s narozením dítěte se mu mění žebříček hodnot. Pod tímto dojmem zatouží i Bejček, když po-

tká Martu, po takovém návratu do života. Ale tvrdě narazí, a tak odchází kamsi do nadreálna.

Tolik stručný příběh. Ale více než o příběh samotný jde o situaci a zpověď člověka. Text je napsán sugestivně s krásnými poetickými momenty, s citlivým prolínáním knižního jazyka s vulgarismy. Tak, jak to Tejkl umí. Ze všech jeho dosavadních her je tato nejvíce epická, je to převážně jakási esej s několika dramatickými situacemi – nejdivadelnější je v tomto směru setkání Bejčka s Mgr. Martou Lichou, také díky výborným hereckým výkonům Jana Bílka a Jany Portykové. Naopak dialogy Bejčka s Bartoškou takhle nefungují, částečně i vzhledem k příliš civilnímu projevu Jose-

fa Tejklů v postavě Bartošky. Tak jen vnímáme „závažná moudra“, která si pánové – tyto v podstatě dvě já jednoho muže – vysvětlují. Také monology Bejčka, byť zajímavě napsané, působí vzhledem k celku neúměrně svou délkou. Přitom v projevu komentátora, který hraje scénické poznámky a upravuje scénu, je zřetelné, že hra je do jisté míry výpovědí sebeironickou. Scénický prostor je vyřešen šťastně, s výjimkou projekce v případech, kdy je pouze ilustrací (především dalekohledy na hvězdárně). Naopak, krásnou metaforou je projekce hvězdného nebe, jímž Bejček v závěru odchází do jiného světa. Krásný obraz na závěr rozhodně zajímavé a netuctové inscenace.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Tak jsme začali Děčín – a viděli jsme zbrusu nového Josefa Tejklů. Připomínám, že v posledních letech inscenoval své texty s Černými šviháky a nešetřil v ničem velice černou barvou, která se nevyhýbala drsností života na hranici ošklivosti. A najednou je tu s novým souborem – Samohana z Hradce Králové – jenž zřejmě vznikl pro tuto inscenaci textu s názvem Asteroid Bejček, v níž Josef Tejkl naladil zcela jinou notu. Je těžké ji přesně jedním slovem pojmenovat, neboť má více poloh a především ve scénickém tvaru je záležitostí značně překvapivou. Z jistého hlediska by se dalo mluvit o jakési poetické hravosti. Existuje tu nesporná snaha vyhnout se podrobnostem vytvářejícím iluzi reality, enterteiner (bavič) metající kozelce je v tomto stylu všim, čím býti má a musí v rámci požadavků inscenace a režiséra – přináší a drží popelník stejně, jako je průvodcem po prostředí i dějem;

skoro se někdy zdá jako by splétal osudy postav jako jakýsi demiurg. A pak je tu hudba, jež tvoří prostředí, někdy až hudební dekorací, aby se vzápětí stala pokorným doprovázečem dění, z něhož opět bleskem přeskočí do zcela samostatného láskování s bavičem – jako by se stávala přímo postavou.

Na tomto půdorysu se pak vztyčuje podivuhodné rozpětí lidského pobývání na zemi i ve vesmíru. Vlastně je to jakási propast mezi velikostí a nekonečností kosmu a lidským pozemským plahočením, jež má v tomto textu především, hlavně a prakticky jenom podobu mužského problému se ženami. Abych však autorovi a textu neubližoval, musím říci, že jakkoliv tento problém je značně vypouklý a v něčem zcela klíčový, tak přece jenom tváří v tvář onomu přemítání o vesmíru, před nímž je všechno malé, se tento problém přece jen v čemsi mění

v symbol celé tíhy pozemskosti.

V tomto smyslu by se o tomto scénickém tvaru dalo uvažovat jako o jakémusi usilování přestoupit do mýtopoetické roviny. To jest do roviny, která se chce odpoutat od důsledného vyobrazení naší zkušenostní reality, v níž žijeme, a vstoupit naopak do světa, o němž jen něco tušíme; víme však, že je pro nás nesmírně podstatný a i když jej nemůžeme poznat, snažíme se jej alespoň obrazností umění zmoci.

Nemíním tvrdit, že tohle všechno je v tomto scénickém tvaru provedeno dokonale, že tu nejsou problémy, které brání tomu, aby inscenace působila stále se stejnou intenzitou. Ale to směřování tu existuje. A je nejenom něčím zcela novým v práci Josefa Tejklů. Vnáší i do našeho amatérského divadla polohy, které se dnes projevují a objevují v divadle vůbec stále častěji.

Jan Císař

ON BUDE MOŽNÁ TROCHU ŽENSKÁ

Rozhovor s Lízou – Janou Štěpánovou (JŠ) a Jillem – Jiřím Kašíkem (JK)

Pan režisér má dnes premiéru v Brně – jak jste se cítili bez režijního dozoru?

JK: My s tím nemáme vůbec žádný problém, protože jsme na to zvyklí. Režisér s námi pracuje do premiéry, i když je pravda, že se sem tam něco opravuje a upravuje po přehlídce... Problém je potom při hodnocení, že nás nemá kdo obhájit. My se můžeme vyjádřit za sebe – za herce, ale ne za režiséra.

Váš soubor má 37 členů – proč jste vybrali hru pouze pro dvě postavy?

JK: Nikdy není možné dát dohromady všechny členy. Jakmile se začne studovat něco, kde hraje víc lidí dohromady, tak začnou problémy: jeden musí být v práci, druhý má službu... Asi před třemi lety jsme se rozhodli, že to budeme dělat

tak, že raději uděláme dvě nebo tři věci o méně lidech. Proto jsme letos udělali „vražďení“, dokončuje se Habaděra o 11 lidech (režie Láry Kolář) a naše mladá scéna v šesti lidech studuje pod vedením mé dcery další hru. Je to organizačně jednodušší.

JŠ: Já bych ještě chtěla říct, proč Manželské vraždění. My jsme si nebyli úplně jistí, jestli to vůbec zvládneme. Hru jsme viděli v Praze s Natašou Burger a Duškem a strašně se nám to líbilo. Já jsem šla z představení a dvě hodiny jsem nemluvila, jak moc se mi to líbilo. Říkali jsme si, proč to nezkusit, byla to taková

vá výzva. Když jsme začali načítat, říkali jsme režisérovi, že kdyby měl pocit, že to nepůjde – jako amatérští herci nevíme, kde máme hranice – tak aby řekl a půjdeme od toho. Než to udělat špatně, radši to nedělat vůbec. On říkal, neházejte flintu do žita, všechno má nějaké své hranice, kdyby to bylo špatné, já vám řeknu. Věřil nám a jsme mu za to strašně vděční, protože dnes můžu říct, že se nám to hraje moc dobře. Já se na každé představení hrozně těším, protože i když je to velké emocionální vypětí, jsem ve věku, kdy tomu rozumím, o čem hraju, a to je velká deviza.

Je to z toho hodně znát a svádí mě to k otázce, jestli nejste manželé?

JK: Nejsme manželé... Manžel Jany je tu s námi, my jsme jen asi už 40 let kamarádi, známe se dobře.

Čtete detektivky?

JK: Dřív, když jsem měl čas na čtení. Divadlo, práce, vedení souboru, festivaly, předplatné, projekty, Evropská unie...

JŠ: Čtu hodně, i detektivky. Když jsme začali dělat Schmitta, tak jsem si od něj přečetla další dva scénáře i jednu z mnoha jeho knížek. Je pravda, že Manželské vraždění je od něho takový trochu úlet, protože se jako spisovatel zabýval úplně jiným mystičnem a duševnem. Nicméně pořád žasnou, jak

je možné, že chlap napsal takový scénář. Vždycky jsem si myslela, že chlapi to vnímají trochu jinak,

ale on bude možná trochu ženská...

A pro hru jste se opravdu rozhodli až po návštěvě pražského představení, nebo jste s jejím uvedením koketovali už dříve?

JK: My jsme Schmitta vůbec neznali. Byla to náhoda, že jsme to představení viděli. Oslovilo nás to a navíc je to úplná novinka, hrálo se to jen u Hrušínského. Dotáhli jsme to na amatérská prkna jako nůvum. To nás baví, to my rádi děláme, protože máme potom pocit, že třeba i ti hodnotící se u takové hry nemají od čeho odpíchnout... ale oni si většinou stejně něco najdou. **-sos-**

VÝKŘIK ZE HRY
„Povídej mi o
mně.“

E.-E. Schmitt:
Manželské vraždění
DS Kroměříž
režie: Láry Kolář j.h.

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Herecké přesvědčení o tom, že takto to chceme hrát, bylo milé. Manželské vraždění po moravsku. **Radvan Pácl, Praha**

Když si přečtu v programu, že představení má 2 hodiny, mám strach a sedám si na kraj. 2 hodiny mi utekly jako nic, cítila jsem se jako doma. **Lucie Purkrábková, Praha**

Herecky na jedničku, jenže... zkušenost i čas (50 let ženat s jednou ženou) dává spíše za pravdu, že to soupeření je víc komično než tragično. Lze něco dělat proti vidění režiséra?! **Dušan Zakopal, Ostrava**

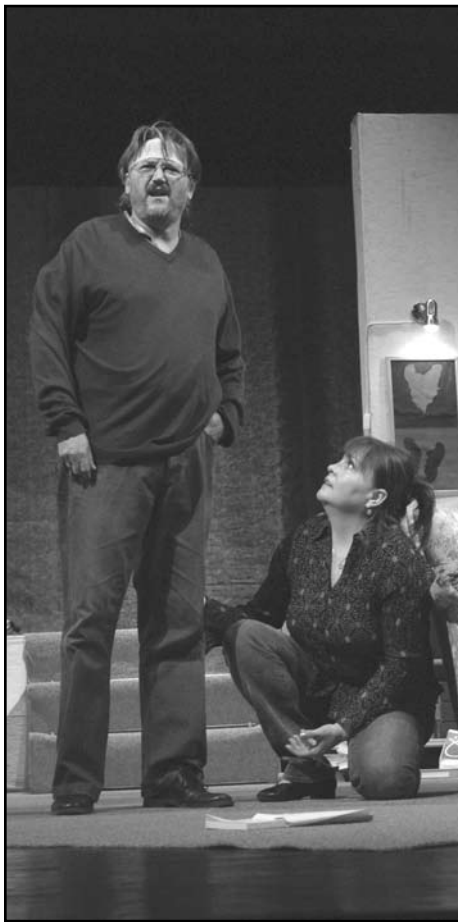

Pěkné představení, jehož výpověď mě opravdu zajímala. Šel jsem do sálu unavený, ale soubor mě nenechal ani na chvíli spočinout a byl jsem stále ve střehu. **Pavel Panenka, Děčín**

HERECKY ZVLÁDNUTÁ INSCENACE O TOM, CO JE TO LÁSKA

DS Kroměříž si vybral k nastudování hru Erica-Emmanuela Schmitta *Manželské vraždění* (režie Láry Kolář j.h.). Tento zajímavý francouzský dramatik a spisovatel pronikl i na česká jeviště, především s hrami *Libertin* a *Návštěvník*. V *Manželském vraždění* se zamýšlí nad tím, co je to vlastně láska, co dva lidi přitahuje a naopak rozděluje. Jeden bez druhého nemůže být, ale vedou spolu neustálý boj. A pokud bojovat přestanou, ztrácejí motivaci být spolu. Kniha *Manželské vraždění*, o níž se ve hře mluví a kterou Gilles napsal, se v podstatě realizuje v jeho a Lízině příběhu na jevišti.

Schmittova hra je velmi dobře napsaná, je to hra konverzační, založená na slovním jednání, na vybudovaných slovních situacích. Je to hra modelová, oproštěná od sociálního zázemí, vycházející jen z konkrétní situace – Gillesovy ztráty paměti. Že je to ztráta předstíraná, odhaluje se postupně a je otázkou režijního výkladu, zda jsou s tímto předstíráním od počátku srozuměny obě strany. *Manželské vraždění* skončilo ranou do hlavy a Gilles

a Líza se snaží začít znovu, ale zjišťují, že už to nejde.

Kroměřížská inscenace je režijně zvládnutá, situace jsou vybudované, takže stačíme všechny zvraty a úvahy vnímat. Je to režie herecká, která hercům pomáhá realizovat se v situacích. Vesměs se to daří, pokud se nedostávají do emocí. A to se děje – a je to patrné v intencích režijního záměru – především v samotném závěru inscenace, který pak vyznívá (nejvíce v závěrečném pláči obou postav) sentimentálně. Tento sentimentální závěr v Schmittově hře není a odporuje její modelovosti. Problémem se také stalo opakované pouštění písničky, kdy promlouvám do hudby, a dost zásadním, nebylo rozumět. Navíc tento způsob využití skladby podpořil výše zmíněný sentiment.

Přes uvedené připomínky je ale především třeba ocenit velmi kvalitní herecké výkony Jany Štěpánové a Jiřího Kašíka, kteří evidentně dokázali naplnit režijní záměr a dokázali udržet napětí a naši pozornost až do samého konce.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Večer jsem pak viděl především zajímavou, poctivou, jistou, přesnou hereckou práci. Není pochyb o tom, že text Erica-Emmanuela Schmitta *Manželské vraždění* má mnohé přednosti a vyznačuje se velkou dovedností rozvíjet základní situaci, již má divadlo v oblibě velice dávno, ale zvláště od druhé poloviny 19. století se stala jedním z hlavních témat evropského dramatu: manželství jako obraz morální krize jednotlivců i celé společnosti. Schmitt rozprádá toto téma v několika liniích, jež se opírají o současné trendy a tendence dramatické produkce západní proveniencí – od psychoanalýzy se dostává téměř k detektivnímu pátrání, aby si dopřál trochu existenciálních témat, jež vystřídá elegance konverzačky, což se vše uspořádá konvencemi modelového dramatu. Je to obrátne, chytré, divadelně poučené. A je

to příležitost pro herce. Nemají to snadné, neboť jsou pouze dva, a to je vždycky pořádná zátěž. Oba herci DS Kroměříž Jana Štěpánová a Jiří Kašík s touto zátěží zápasí statečně. Jsou nepochybně vybaveni na to, aby poctivě, důkladně, čitelně sledovali všechny zákruty textu a dávali jim, co je zapotřebí. Možná jen, že jsou příliš stále stejně důkladní, že by občas změna tempa i rytmu neškodila. Ale to nic nemění na tom, že vedou svůj zápas ve dvou na kvalitní úrovni.

Přiznám se však, že jsem si nad touto inscenací položil dvě otázky, neboť přes všechnu tu kvalitní hereckou práci jsem stále měl pocit, že mně cosi brání ponořit se naplno do děje a prožít s postavami jejich situaci. Nejprve jsem tento odstup přičítal textu a ptal jsem se, zda použité prostředky nejsou příliš vypočitatelné, protože jsou přece jen vykalku-

lované více, než je zdrávo. Prostě, že vím poměrně brzo, co bude dál. Ale pak jsem si položil otázku další: zda to velké jeviště s tou vybaveností vskutku dramatického herectví neubírá něco na intenzitě vnitřního zážitku, který mám jako divák; zda by nebylo pro inscenaci prospěšnější, kdyby byla hrána v menším prostoru, blíže k divákovi, ale o to s větším soustředěním na niterný prožitek.

Nicméně – tyto otázky jsou jenom vyjádřením jistých problémů, které vznikaly nad tím, že ten jistě složitě a umně vedený vývoj manželské situace s tou kvalitou herecké práce nebyly dost naléhavé a sugestivní. Ta základní hodnota solidní herecké práce, která rozehrává situace a vztahy v duchu textu, však rozhodně zůstává trvalým pozitivem inscenace.

Jan Císař

POROTA PROTI ZBYTKU SVĚTA aneb KOPNĚTE SI DO SVÉHO POROTCE!

Agilní organizátoři Divadelního Děčína neustále bádají nad tím, jak souborům co nejvíce zpříjemnit pobyt na přehlídce. Jejich nový nápad je neotřelý, brutální a jednoduchý, jak už ostatně geniální nápady bývají. Tentokrát nabízejí všem souborům, aby si beztestně kopli do porotců.

V sobotu odpoledne od 16:45 do 17:45 proběhne na hřišti FK Junior Děčín fotbalové utkání AC Porota proti zbytku světa. Zúčastnit se může každý, kdo má patřičné vybavení (bez štrupen a kolíkových kopaček na trávník vstup zakázán).

PS: Redakce Zpravodaje upozorňuje, že zpráva o fotbalovém matchi je pravdivá, ať už to zní jakkoli neuvěřitelně. Sraz v 16:30 před divadlem!

Sraz účastníků je v 16:30 před divadlem, následovat bude společný odchod na kolbiště.

Jako hlavní hvězdy sestavy vystoupí v národních dresech pětiletá dvojčata Jakub a Matěj Michálkovi.

Kompletní sestava AC Porota:

Brankář: Alena „Čechino“ Exnarová

Libero: Milan „Vulkán“ Schejbal

Stoper: Rudolf „Rosa“ Felzman

Levá záloha: Petr „Médá“ Michálek

Levé křídlo: Pavel „Dino“ Purkrábek

Špílmachr: prof. Jan „Král“ Císař

Pravé křídlo: Karel F. „1“ Tománek

Centr: dvojčata „Stereo“ Michálkova

Defenzivní útočník: Simona „Formule“

Bezoušková

Záložník: Martin „Barakuda“ Vokoun

Trenér: Mirka „Královna“ Císařová

Lékař výpravy: Václav „Ministr“ Jehlička

VIDĚNO KALEIDOSKOPEM

MUŽI JSOU KŘEHCI

aneb co jsme se dnes dozvěděly o mužích a dávno jsme už věděly

Kam se děvčata poděl ten feminismus? Copak to jde? Vytasit se s ním pět minut před koncem představení? Nuže dobrá, muži jsou sice křehcí, ale něco jiného žijí a něco jiného si namlouvají. Ano zní to dábelky, ale budme rády, že většině mužům se líbí víc jejich žena, než jejich kvartýr. A tak se ptáme, kdo koho manipuluje? Je v tom jiný muž? To je ve hvězdách. Možná vám nad hlavou prolétne asteroid a vy si řeknete, to je ale Bejček. Ano, to je Býk, do 20. května tu bude s vámi.

PS: A s tou křehkostí, to není tak vážný.

-jasos-

Zpravodaj XVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008. Redakce: Lucie Nálevková, Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

Muž jako Býk - Petr Michálek

DNES

PÁTEK 16. KVĚTNA 2008

10.00-11.45 Divadlo Duha Polná - B. Hrabal, P. Vaněk: Ostře sledované vlaky

13.30-14.20 Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy Karlovy Vary - Sofokles, Jean Anouilh: Antigoné

15.30-17.30 Rozborový seminář (Ostře sledované vlaky, Antigoné)

17.30-18.45 SemTamFór Slavičín - D. Ruiz, F. Bettanin: Orgasmus bez předsudků

20.00-21.55 T.M.A. divadlo Terezín - Michael Cooney: Nájemníci pana Swana aneb Habadůra

22.00-22.15 Ohňostroj (Smetanovo nábřeží) - možno sledovat i z atria divadla

23.00-01.00 Rozborový seminář (Orgasmus bez předsudků, Nájemníci pana Swana)

ZÍTRA

SOBOTA 17. KVĚTNA 2008

10.00-11.10 Divadýlko na dlani Mladá Boleslav - R. Kotlaba, P. Matoušek: Rue Bonapart 17

13.00-14.00 Rozborový seminář (Rue Bonapart 17)

14.30-15.55 BLIC Ostrožská Nová Ves - Euripides, J. P. Sartre: Trójaníky

16.45-17.45 Fotbalové utkání Porota vs. zbytek světa (hromadný odchod od divadla v 16:30)

19.00-20.00 Divadlo Luna Stochov - Jean-Claude Danaud: Ach, ta něha našich dam

21.00-22.00 Rozborový seminář (Trójaníky, Ach, ta něha našich dam)

23.00-24.00 Pražský výběr II. - koncert na Smetanově nábřeží (Městské slavnosti)